

Cròniques del destí

Sergio Crespo
Laia Fontana
Laura López
Samuel Mañas
Mónica Pérez
Rocío Romaguera
Guillem Sanmartín

letra
nova

bromera

Tot està en l'equilibri.

La tanca comença a mullar-se. Fines gotes colpegen el ferro i la meua cara, encara pausadament. No puc saltar des de tan alt, i una vegada passades les cames a l'altra part, he de despenjar-me a poc a poc. Bote, ja estic dins.

Crida l'atenció de qualsevol i més la meua. La remor del vent, que juga i s'enganxa entre les copes dels arbres, em va atrapar en un encís la primera vegada que la vaig veure. La casa és imponent, de tres pisos. Sembla com si l'hagueren construïda amb blocs rectangulars, un castell del comte més dolent i ric del món. A més a més, té una torre de sis cares al centre del sostre, que la corona i la presideix. La torreta és digna d'una princesa encantada, que bé podria guaitar en qualsevol de les sis petites balconades, idèntiques entre elles, i acaronar delicadament la tímida barana oxidada observant l'horitzó a la recerca del seu príncep muntat en un cavall alat.

El cor em batega amb força. M'encanta aquesta sensació, risc, adrenalina al límit.

Ací està, l'única finestra sense tapiar, al primer pis. M'impulse i m'agafe de la canonada, vaig escalant amunt, amunt. Estire el braç i m'enganxe al balcó de pedra. Ja tenia previst que el fet de forcejar amb un tros de fusta

envellida seria fàcil, el que no m'imaginava era que el trobaria arrancat, penjat d'un clau, movent-se al so de la tempesta com si es tractara d'un pèndol. Bote i la foscor de la casa m'impregna els ulls sense deixar-me veure res. Ja des de l'interior contemple l'immens jardí salvatge que envolta la mansió. Si no fóra una persona a la qual no importa el perill, un calfred ja m'hauria travessat l'esquena, sentint una lleugera sensació de terror en veure els arbres corbats i les herbes descuidades i groguenques, altes, apuntant al cel enfurit, que omplin tot el terreny que delimita la tanca. Aquesta tanca gruixuda de ferro forjat que serpenteja dibuixant motius altius, tota ella d'un verd descolorit i pelat.

Un pas endavant, l'escassa llum de l'exterior, d'una nit sense lluna, intermitent a la voluntat capritxosa dels llampecs, dibuixa ombres al meu voltant. La pluja guereja contra la teula més i més fort. El vent crida i ulula marcant un ball fantasmagòric amb la cortina, d'un blanc ja dubtós. El parquet del sòl, ennegrit per la foscor i els anys, mal cuidat, gemega a cada pas. Immensos tapissos obscurs cobreixen les parets de la vasta habitació, que es perden en arribar al sostre. A la butaca de vímet m'observa, oblidada, una delicada nineta de porcellana, que parpelleja. Que parpelleja!

Després d'uns segons la torne a mirar, i ella, innocent, descansa en la cadira, com fa un moment, com fa anys i anys.

Potser és l'atmosfera que m'envolta, que perfectament podria estar treta d'un conte de Poe. O potser és la meua imaginació, que em fa sentir un sabor agredolç a la ment. Els ulls veuen allò que la ment vol.

Traverse la porta i acluque els ulls, l'obscuritat es fa més densa. L'únic punt d'entrada de claror és la finestra per on he entrat, ja que les altres estan cegades. Camine lentament, amb els cabells lleugerament eriçats. Sobtadament, un crit esgarrifós, molt més potent que el meu, travessa les cambres i em perfora l'orella, com un udol dolorit, més fort i descomunal que mai no he sentit. I caic, i l'última imatge que la meua memòria registra és, vora el meu rostre desencaixat, perfectament distingible en la penombra, dos ulls inerts que parpellegen.

—Eh, *tio*, desperta! Vinga, au, no et faces de pregar!

Estic tombat en un sofà d'una habitació lòbrega, fardada amb espelmes ací i allà, però que il·luminen tan poc com quatre estels esguitats en un cel sense lluna. A la meua dreta, una còmoda robusta i ruda al mateix temps. Darrere, una prestatgeria quasi buida, amb dos llibres mal comptats amuntonats a un costat i plens de pols. A l'esquerra, un espill rectangular, enorme i brillant, el marc del qual és pura obra d'orfebria. I davant de mi, mirant-me furtivament, està ell. Mai no sabré descriure amb paraules la seua mirada, mai no sabré si era amiga o tot el contrari. Una indiferència diluïda s'aferrava al seu iris blau, com m'aferrava jo a la idea que tot fóra un somni.

—Beu, et vindrà bé —i m'ofereix una copa de plata vella i negra, digna de la poció més dolenta de la bruixa més lletja de tots els contes de fades. Ell ve i s'asseu al meu costat. I és ara que el tinc tan proper a mi, que me n'adone.

—Pau! Però tu... com... què fas ací? —Ell em mira i somriu. Crec que no esperava que l'ubicara, almenys no tan ràpidament, feia temps que no ens véiem. El seu semblant és pàl·lid, amb alguna pinzellada d'apatia que mai hauria imaginat amb les seues faccions dolces de xiquet, de les quals ja en quedaven poques. Aquelles faccions que havien conquerit tants cors com ones hi ha ballant a la mar.

—Realment, estic ací fa temps. He entrat buscant alguna cosa diferent, i l'he trobada. Diferent de tot allò que pugues trobar fora. —El to utilitzat m'ha deixat pendent de qualsevol explicació que narre a continuació, com si em tractara d'una nena de dotze anys.— Ja ho comprendràs a poc a poc, cada cosa al seu temps, ara estàs encara una mica desorientat.

El silenci envaeix l'estança així com li guanya la partida la nit al dia.

Ell s'aixeca, es dirigeix a un costat de l'habitació i s'atura, d'esquena a mi, mirant un quadre de la típica batalla medieval, mentre encén el ciri d'un canelobre de coure. Fragmenta la informació, ho note. Sap molt més allò que em diu, i m'inquieta pensar què més amaga, ell, i la casa.

—I tu per què estàs ací, a La Casa? —És directe, però, la seua veu no és importuna, ni deixa entreveure cap tipus de malícia—. Coneixent-te com et conec diria... tu, risc i jo sortir de l'apegalosa rutina que ja m'asfixiava —El seu to és seriós, molt, massa—. I quantes vegades l'has vista? —I després de fer una pausa, i observar l'horror als meus ulls, continua—. Sí, a Ella.

Em veig reflectit a l'espill. La meua cara està blanca del terror i d'impressió, i contrasta amb tot el que tinc al voltant. L'estupor s'apodera de mi i aquesta sensació d'angúnia mai no la podré oblidar. No conteste. Ara m'és impossible articular cap síl·laba. El silenci acaba trencant-se, però jo ja no sent res que no siguen fonemes allargats i deformats que sóc incapaç de processar. L'aire negre torna a mi, però jo córrec com no ho he fet en la meua vida, sense cap rumb, buscant vanament una escapatòria a aquest món irreal. Cride, cride com ho fan les ànimes desesperades que han vist l'ombra de la dalla esperar en un cantó. Però un soroll agut em petrifica. La porta del fons, enorme, imponent, de roure tallat per cent llenyaters, gira lentament sobre les frontisses emetent un so esgarrifós. Ella.

Una figura entra, camina delicadament, quasi surant. Un espectre engegador pareix rodejar-la, blanc, antagònic completament a la fosca tristor de la sala. L'encís que m'atrapa creix inversament proporcional a la distància que ens separa; i s'apropa, besant-li el sòl esbalaït el llarg

vestit albí de seda que dibuixa la silueta perfecta de dona. Rostre fi, clar com la neu i immaculat. Arrodonit, amb les galtes de tímid i trèmul rosa, que esbossa un somriure deixant entreveure unes perles nacrades. Dues esmeraldes per ulls, parpelleja dos vegades esperança. Expressius en extrem (citant el gran Bécquer, «*el alma, que hablar puede con los ojos, también puede besar con la mirada*»). Pau. Els seus llavis fins es posen sobre els meus, un instant. Quan me n'adone ja no hi és, l'estança torna a ser desolada. Ha sigut un segon o una eternitat? No ho sé, no m'importa.

—Ja estàs més tranquil, eh?

Seiem en dues butaques, velles com el mateix temps. Els dos estem animats. Comentem els moments que hem viscut junts. N'han sigut molts.

Recorde quan teníem setze anys. El mestre de plàstica estava bastant fart de nosaltres, ja que la classe solia ser de distensió, on ens relaxàvem —o tot el contrari— de les altres matèries més complicades. Xerràvem pels colzes i sovint cantàvem. Anàvem ací i allà per material; consultàvem amb el company que més allunyat estiguera, el de l'altra punta de l'aula. I el camí del pupitre a la font del pati a netejar els pinzells era més transitat que el carrer de Colom un dissabte de vesprada. Qui vol una ampolla de plàstic tallada per la meitat, amb el perill que comporta, tenint una meravellosa font a una distància raonable? Qui no vol mullar-se accidentalment en una vesprada de maig (o febrer, tant se val)?

Doncs bé, el bon professor, jove, ple de vitalitat i amb ganes d'entendre'ns en aqueixa edat tan complicada, va tenir la genial idea d'inscriure'ns en un concurs d'art, per motivar-nos. Era el millor. Ni tan sols va fer-nos callar per comunicar-ho. Simplement va cridar quatre paraules per damunt del rebombori: Concurs! Viatge a Barcelona!

Crec que en la història del nostre col·legi mai va fer-se un silenci tan sepulcral. De fet, el silenci era tal que fins i tot s'hauria pogut fer el buit en l'aula.

—Bé, la cosa pinta així. Vos he apuntat a un certamen d'art modern. Art modern no significa fer quatre gargots en un full. Es tracta de deixar volar la imaginació, eixa que teniu tan atrofiada, per tal d'expressar allò que sentiu, combinar colors, formes.

La idea ens encantà. Ens posàrem mans a l'obra (mai millor dit), i qualsevol racó era perfecte per a esbossar el nostre treball. Les classes de plàstica es convertiren en una cascada d'idees plasmades sobre paper, i les de mate, les de llengua, les d'història... Al principi semblava no ser una causa de brega, però al cap de poc ja ens posaren un correctiu. Tots treballàvem de valent.

La sort, la fortuna, la saviesa dels membres del jurat van seleccionar un treball, el de Pau, el xic deu. No dic mentides en afirmar que totes les noies que conec s'han fixat alguna vegada en ell. És l'amor secret de les xiquetes menudes, a cadascuna de les quals saluda calorosament

pel seu nom, i amb les quals juga quan ens envien al pati de Primària a fer qualsevol comanda. Els seus ulls blaus, blau cel i blau mar, brillants com dos estels, desperts com la mateixa vida. En nàixer va conquerir la lluna i des d'aleshores posseeix la màgia de la nit en el seu mirar. Per una mirada, un món.

A més a més, si alguna vegada he sentit les xiques, en ple «Corrillo de la Campos», parlant de tot i de més, de tots i de totes, així com són elles que es fixen en tot, quan ha tocat el torn de Pau, sempre han lloat el seu caràcter i el seu cos.

—Com mola ajuntar-se amb dones... i de Julián Muñoz, què? —i és després quan t'adones que has clavat la pota fins al genoll i seràs el pròxim blanc d'aquestes converses (ties, vos estime molt).

La qüestió és que acabarem amuntonant sols allò que era indiscutiblement necessari en una maleta (quin grau de necessitat extrema té una pilota de futbol o una planxa per als cabells?) i partírem rumb a Barcelona en un autobús-cafetera. Les quatre hores no es feren molt llargues, jugant al truc, xerrant, sentint música, creant música, parant a estirar les cames cada ics temps («Ja heu fumats, cabrons. No, ja sé que tots no, però eixe grupet o s'ha fet un piti o se'ls ha cremat un bosc a la boca. Ale, vinga, asfalteu-vos els pulmons. Ja ho pagareu, ja»).

L'hotel no semblava molt nou, però poc ens importava. Estava dividit en tres edificis, i nosaltres quasi n'ocu-

pàvem un sencer. Les habitacions eren àmplies, i tenien una cuineta separada i petita, un bany i, els afortunats de les habitacions del primer pis, gaudirien d'una terrassa. Les cambres formaven una mena de cercle i totes les terrasses estaven juntes, diferenciades sols per uns murs xicotets i fàcils de saltar. Els inquilins de les altures superiors tenien balconada, blanca, com totes les parets de la pensió.

Com que gaudíem d'un final de maig més que calorós, desfèrem la maleta i en zero coma tres segons ja érem tots a la piscina. Tots, però no totes. Perquè les totes, quan nosaltres ja començàvem a tenir escates i a mutar en peixos, encara estaven pensant com organitzar l'armari de forma que la roba que duien en les sis bosses de viatge quedara perfectament ordenada (fins i tot pense que per colors i formes). I allò millor és que ho aconseguïen! Riu-te tu de les obres d'enginyeria.

Quan ja ens sortia l'aigua per les orelles, pujàrem als seus habitacles. Miguel i jo ens clavàrem en la de Candela, Maria i Sílvia, i ell va transgredir la barrera invisible i va agafar una peça de roba, de color blau obscur. Sí, nosaltres sols veiem sis colors, no sabem quin tipus de blau és el blau elèctric, ni l'*azulón*, i el meló el considerem una fruita. Fúcsia? Què és el fúcsia? És més, com s'escriu?

I allí passàrem una bona estona, bussejant entre les coses més dispars (i màgiques, jo crec que també són màgiques) que teniu vosaltres les xiques.

Per vint cèntims d'euro, coses que tenen les ties que a nosaltres ens pareixen estranyes, com per exemple, l'arriador de pestanyes: bosses de mà amb accés a altres dimensions, altrament no és possible que càpiga tot en un lloc tan reduït; un cinturó que siga capaç de combinar amb les sabates, les arracades i el penjoll, i la samarreta, a la vegada que no desentone amb els pantalons, estilitze la figura sense fer-ho massa evident i estiga a la moda. Ah, i tot això ha de costar menys de deu euros. Vinga, a veure si t'atreveixes a negar que no és un cinturó màgic!

Quan Pau va tornar, cap a les dotze o la una del migdia ens n'anàrem tots a fer una mica de turisme. Recorde que vistàrem primer el parc Güell. Feia calor, però hi havia un ambient idoni per a fer un passeig entretingut, i fer-se fotos, moltes fotos. L'empremta de Gaudí al llarg de tot el parc era meravellosa.

Després dinàrem pel centre (tot un espectacle), i en acabar ens disposàrem a visitar la Sagrada Família. L'exterior, espectacular. Les façanes, cadascuna d'un estil diferent, però ambdues fantàstiques. Era un poc incòmode, ja que, en entrar dins, nosaltres miràvem i els obrers treballaven com si res. I si un obrer s'unia a nosaltres i s'escamotejava del treball? O pitjor, i si un de nosaltres es quedava amb els obrers? La Sagrada Família no podia quedar sencera.

Sopàrem en arribar a l'hotel. Encara teníem l'últim mos en la gola quan ens reuniren a tots i la directora i el subdirector ens digueren que la festa continuaria l'ende-

mà, que aquella nit tots érem Ventafocs, i per tant, a les dotze, a dormir.

Ens dividírem en dues habitacions, segons el programa televisiu que preferíem veure. Però com que tot el que és bo s'acaba, van córrer rumors que pel corredor estava Juli, i en un tres i no res, vam improvisar caus per refugiar-nos de la fúria del mestre. Andreu s'amagà a la banyera i Pau, a sota del llit. Jo vaig obrir l'armari (quina originalitat) sense recordar-me que estava en una habitació de ties i no hi cabia ni una agulla, així que amb l'agilitat que sempre m'ha caracteritzat, me'n pugí al llit i d'allí em recolzi en la capçalera i m'impulsí, i vaig acabar dalt de l'armari, ajupint-me tot el que vaig poder, alhora que Juli colpejava la porta.

—Qui hi ha ací que no correspon? I dins del bany, qui està?

—Etic jo, Juli.

—Sílvia, cal dutxar-se passada la una de la nit? Acaba prompte, que no són hores, dona.

Així que donant-se per satisfet, anà a la caça d'altres infractors.

La millor situació va ser quan Juli va trobar Betlem a la meitat del corredor:

—Es pot saber on vas?

—Vaig... a l'habitació de Maria... pel parxís...

—Sí, Betlem, allò més normal a les dos del matí és anar a l'habitació de Maria pel parxís —la va renyar allí mateix.